

kunne få det for første gang i historien. Det var faktisk sådan, at man frem til 1997 som lesbisk og som enlig kunne modtage kunstig befrugtning på lige fod med heteroseksuelle par.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvorfor var det i 1997, da ministerens parti godkendte forslaget om kunstig befrugtning, så væsentligt fra statens side at blande sig i, hvordan folk etablerer sig?

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes, at ministeren glemmer en meget vigtig detalje, og det er, at børn i dag faktisk også fødes i homoseksuelle familier. Det er muligt i dag at få en insemination udført af alle lige fra cykelsmeden til jordemoderen. Det er bare ikke muligt at gå ned til sin læge og få det gjort af en lægefaglig person. Det er sådan set den eneste forskel, der er i dag.

Jeg er meget enig i, at et barn har krav på to forældre, har ret til at kende sit biologiske ophav, har ret til at vide, hvem dets forældre er. Men det er vel ikke et spørgsmål om, hvorvidt lesbiske skal have ret til insemination eller ej, men vel i bund og grund mere et spørgsmål om, hvorvidt man i fremtiden vil have en lov om donoranonymitet.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil nu sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om ministeren er den rette til at afgøre, hvad det vil sige at være frisindet. Det, jeg i hvert fald kan konstatere, er, at ministeren tager det udgangspunkt, som lyder meget fint, nemlig at ministeren ikke vil blande sig, men ikke desto mindre gør ministeren lige præcis det, for det er sådan, at den nuværende lovgivning, som ministeren vil bevare, netop gør det. Hvis en kvinde kommer op til en læge og har behov for at få hjælp til at blive gravid, så er situationen i dag, at man skal kigge på hendes partner, ikke på kvinden alene. Det er ikke sådan, at man siger, at hvis du ikke kan blive gravid ved hjælp af din partner, så skal du have de samme vilkår for at kunne få den hjælp, som det offentlige tilbyder i dag.

Jeg gør ikke det her til en diskussion om, hvorvidt det offentlige overhovedet skal tilbyde kunstig befrugtning eller ej, det er en anden diskussion. I den situation, vi bare er i i dag, er det sådan, at der bliver lægen nødt til at spørge, hvordan partnerens seksualitet er, partnerens

køn er, for at kunne forholde sig til den kvinde, som ønsker at få offentlig hjælp til at blive gravid, hvis partneren ikke kan gøre hende gravid. Det er da at gå ind og blande sig i, hvordan folk indretter deres liv.

Første næstformand (Svend Auken):

Inden ministeren får ordet, vil jeg lige gøre opmærksom på, at vi prøver at få standset det børende X her af hensyn til afvikling af forhandlingerne.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Hr. Kamal Qureshi siger, at det er forkert, at man i forbindelse med en lægelig stillingtagen til kunstig befrugtning skal forholde sig til partnerens situation. Det er jeg ikke enig i. Jeg synes sådan set godt, man kunne overveje, om man i et videre omfang skulle forholde sig til partnerens situation.

Derfor vil jeg også gerne her tilkendegive, at der er en række spørgsmål i lov om kunstig befrugtning, som det kunne være relevant at underkaste et nærmere eftersyn og en nærmere sammenhængende diskussion, bl.a. det spørgsmål, fru Sophie Hæstorp Andersen rejser. Det handler jo dybest set om at hjælpe nogle mennesker til at få nogle børn, de ellers ikke ville få, uanset om det så sker i det lægefaglige system via lov om kunstig befrugtning, eller det sker via adoptionssystemet, og der har vi p.t. meget forskellige indfaldsvinkler.

Hvis man skal have det offentliges hjælp til at adoptere børn, som er født, og som måske lever under kummerlige vilkår, hvor selv nye, mindre kummerlige vilkår måske kunne være af det bedre – nu snakker jeg ikke om seksualitet og parforhold, nu snakker jeg om materiel standard m.v. – så går vi meget striks til værks for at vurdere folks forældreevne. Det gør vi.

Kl. 10.20

Når vi bevæger os over i dette system, hvor vi hjælper folk med at få børn, som ikke er født, så har vi intet forældreegnethedskriterium overhovedet. Så bliver det de hvide kitlers verden, hvor det alene bliver et spørgsmål om fertilitet, ægløsning, og hvad ved jeg, men hvor vi sådan set overhovedet ikke forholder os til, om det barn, vi nu bringer til verden, som ellers ikke ville komme til verden, bringes ind i en sammenhæng, hvor der er tale om forældreegnethed eller ej.